

[Svend E. Johansen.]

anden, af Banernes Personale udarbejdet Plan.“

Her er Beviset ført for Sagens Udgangspunkt, og paa dette Grundlag taarner sig de andre horrible Punkter op.

Justitsministeren (Harald Petersen):

Det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen arbejder stadig paa Papiret, ikke med Realiteter. Jeg sagde før, at Jacobson ikke har mistet en Kvadratcentimeter af det, han havde lejet, han har faaet alt. Det var revnende ligegyldigt, hvilken Plan der har været vedhæftet den Kontrakt, om det havde været et gammelt Landkort over Asien eller en Plan over en Villabebyggelse, eller om det var den Plan, der virkelig var vedhæftet; Realiteten er, at han har faaet disse Kvadratmeter, der var stukket af i Marken.

Anden Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen har Ordet for en kort Bemærkning, og saa maa vi være færdige med de korte Bemærkninger.

Svend E. Johansen: Justitsministerens Anbringende er ikke rigtigt. Fabrikant Jacobson satte sig ifølge Overenskomst med Kioskejer Jarmund i Besiddelse af det ham retmæssigt tilkommende Areal og maatte betale Kioskejer Jarmund for at faa Kiosken flyttet. Men hans Kontrakt har lige op til det Tidspunkt, da han afbrød Kontraktforholdet, ikke indeholdt den Arealplan, som i Virkeligheden tilkom ham, og det vil sige, at hans Bygning har svævet frit i Luften, og at Kontrakten ikke har betydet nogen som helst Garanti. (Latter). Ja, ja, det glæder mig, at de ærede Medlemmer kan more sig over dette, og jeg haaber, at de kan blive ved dermed, for det er vel nok en hyggelig Sag: at Landets Justitsminister staar og fordrejer evidente Kendsgerninger. Til Lykke med Morskaben!

Erik Appel: Der har siden forrige Verdenskrigs Udbrud været en staaende Strid om Landbrugets Priser paa de Levnedsmidler, som det er Bondens Sag at frembringe, og megen Disharmoni har fulgt i denne Strids Kølvan. Dermed er Landet slet tjent.

Anden Næstformand (Westermann):

Jeg maa udbede mig lidt mere Ro i Salen.

Erik Appel: Den højtærede Handelsminister udtalte i Gaar, at han følte sig usikker med Hensyn til Bevarelsen af en

Særstilling for Landbrugets Produktionsvarer. Jeg forstaar den højtærede Ministers Betæneligheder, og jeg griber Lejligheden til at sige nogle Ord om Bondens Stilling.

Det skete tilbage i vor Historie, at en Herremand pludselig opdagede sin Pligt over for Samfundet og udbød: Hvorfor ere vi Herremænd og bære gyldne Kæder? Jeg vil omskrive dette og lade *Bonden* — jeg er selv Bonde — sige: Hvorfor er vi Bondemænd og plukker gyldne Frugter af vore Marker?

Vi har Tingene til Indkøbspris undtagen Smørret. Deri ligger en Fortrinsstilling, som forpligter. Den Forpligtelse vil vi vedkende os, og derfor fordrer vi ikke til enhver Tid Produktionsprisen. Den er, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen meget rigtigt bemærkede, vanskelig at bestemme. Smørrets Produktionspris har saaledes Relation baade til Produktionsprisen paa Grovfoderenheder og til Gødningsværdien, og den varierer fra Sted til Sted efter Kobesætnings Ydeevne — fra f. Eks. 130 kg til 220 kg Smør aarlig — og efter Bondens Dygtighed.

Om Produktionspriser paa Landbrugets Varer maa gælde, at i Dyrtid kan vi ikke vente at faa fuld Pris, men i billige Tider, i saakaldte gode Tider, maa vi til Gengæld have mere end Produktionsprisen. Nu er Forholdet desværre det, at vi fik for lidt for vore Varer i den gode Tid, og derfor faar de allerfleste Landmænd nu kun haardt tiltrængt Kompensation. Skal vi alligevel sælge visse Varer under Produktionsprisen, f. Eks. Smør, maa Samfundet til Gengæld ikke sætte en Mand fra Bedriften, hvis han af den Grund ikke kan klare sig.

Landbrug er en Risikodrift, og derfor maa der være Tider med Mulighed for Dannelse af Reserver. Den væsentlige Del af Risikoen fordeles sig ligeligt paa alle Landmænd undtagen den, som Jordbundsforhold skaber. Der er Sandjords-Bønder paa min Egn, der i 2 Aar af Mangel paa Regn har haft en umaadelig ringe Høst. De faar nogen Kompensation i de høje Kartoffelpriser; men Kartoffelgevinsten kan ikke opveje Korn-tabet, og det vilde derfor være hensigtsmæssigt og i Bondefællesskabets Aand, om vi Bønder oprettede en Udligningsfond, der kunde bøde paa Skader, som Vejrs og Vinds ulige Fordeling afstedkommer.

Jeg bekender mig til det Princip: at den indbyrdes Hjælp mellem Kaldsfæller maa være den første. Naar den er udtømt eller er magtesløs, er det Tid at søge det øvrige Samfunds Hjælp gennem Staten.

Der kunde være Grund til i Forbindelse med Drøftelsen af Priser paa Landbrugets